

De xiulets i presoners voluntaris

written by Diego Arcos | 22 de setembre de 2021

Poc a poc el poble comença a poder expressar-se i ves per on, no ho fa al gust dels amos dels partits i del partidisme –si us plau, prego ateísticament no confondre la Senyora Política, amb els gestors partidistes. Gestors en el sentit d'un buròcrata panxut i greixós, fins i tot borni, que asseguts a un escriptori (*bureau* en francès, un buró en llenguatge polític) calculadora en mà i enquestes en l'altra fan martingales amb idees sistema Ikea o senzillament frases plenes de buit.

Resulta que a la Sra. Colau la xiulen i el Sr. Cuixart surt esperitat a protegir-la de la ira democràtica dels plebeus graciencs. I com ho fa? Amb l'argument de la seva estada a la presó...

També han xiulat els expressos indultats d'ERC a la manifestació de la Diada i Carme Forcadell declara que se sent dolguda pels insults a persones que han estat a la presó. Presos polítics que han gestionat els seus poders partidistes des de l'interior de la presó.

Presos? Presos voluntaris, que es van entregar, al contrari dels presoners dels CIE, que hi són per un senzill tràmit administratiu i són deportats a països on poden ser torturats i fins i tot executats, o els nois d'Altsasu i de tantes i tantes persones d'Euskal Herria, torturats i vexats amb condemes inhumanes i contràries als drets humans. I els més de 3.000 represaliats i empresonats i exiliats. O en Pablo Hassel, un raper amb dignitat, que amb el seu posicionament va convertir l'exercici del monopoli de la violència de l'Estat en un fet polític que li causa un cost també polític als repressors.

Els i les preses indultades es van lliurar a la “justícia” del regne sense lluitar i es van agenollar acceptant l'autoritat del rei, del govern i dels jutges de l'Estat enemic i de l'acusació de Vox, els feixistes desembossats. Com un bon súbdit. Súbdit és una paraula que deriva del llatí *subdītus* que és el participi passiu de *subdĕre* –sotmetre– s'identifica amb les persones que deuen obediència a les autoritats i que estan sotmesos a la voluntat dels senyors. La condició de súbdit s'empra, a partir de la Revolució Francesa, en oposició amb la de ciutadà (*citoyen*); la condició de ciutadà implicava la participació en la sobirania nacional.

Per això la gent sap que van desertar, sí, desertors, quan anàvem guanyant.

Perquè en definitiva, allò que volien organitzar era una derrota. I en aquesta Diada es va comprovar que en això també van fracassar. Per això el president Aragonès i companyia van haver d'anar escortats a la *mani* de la Diada.

Sovint em pregunten per què soc tan optimista si tot va malament i és que jo ho veig d'una altra manera. Anem bé per la senzilla raó que ara la gent s'ha adonat que res es pot esperar d'aquestes organitzacions que formen part de l'estructura política institucional de dominació, i on malauradament he d'incloure a les CUP, per inhàbils.

Per autodeterminar-nos, primer cal assumir que tan sols depenem de nosaltres, ni dels partits, ni de la UE (pregunteu als bosnians sobre l'ajuda de la UE) ni de la comunitat internacional ni del sant pare, el meu compatriota. Tan sols el poble salva el poble.